

остритѣ си зѣби и сладко, сладко я изяде. Слѣдъ
това той трѣгна къмъ дупката си.

Слънцето се издигна високо надъ гората; росата
заблѣстѣ по зеленитѣ листенца. Ей отдалечъ се чува
веселията смѣхъ на дѣца. Гората се огласи съ
пѣсни, викъ и радости. Заиграха се тѣ радостно на
сѣщото онова мѣсто, отдѣто бѣ излѣзла змията, безъ
да подозиратъ даже отъ каква опасностъ ги избави
ежътъ.

Прѣв. М. Д. Николовъ.

Ябълки.

Вчера татко ни бѣ купилъ
Ябълчици — цѣло кошче —
Все червенки, сладки, сочни.
Ехъ, че рѣзахъ съ мойто ножче!

Рѣзняхъ рѣзенъ, па го лапняхъ,
Другъ отрѣжахъ за Невяна,
Пакъ за мене, послѣ други —
Пъкъ приготвихъ за Стояна.

Тѣй ги рѣзахъ. . . Ни едничка
Не остана въ малко кошче.
За днесъ нѣма. . . А виновникъ
Кой е? — Мойто ножче.

Ч. Н. Чендовъ.

